

Kız ve Küçük Alpaka

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Alpaka

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir sabah, Mia adında bir kız büyükannesinin çiftliğinin yakınındaki tozlu bir yolda seke seke yürüyordu. Kıvrıkcık koyu kahverengi saçları zıplıyor, sarı tişörtü ve mavi tulumu güneş gibi parlıyordu. İçi pastel boylarla ve bir defterle dolu yeşil bir çantası vardı. Mia gördüğü her şeyi çizmeyi severdi. Bugün yeni bir şey bulmayı umuyordu.

Ahşap bir çitin arkasında yumuşak, krem beyazı bir şey kıpırdadı. Mia çıtaların arasından baktı. Çimenli arazide küçük bir alpaka duruyordu, dizlerinden daha yüksek değildi. Yünü pofuduktu ve bir kulağında açık kahverengi bir leke vardı. İnce bir kırmızı yular takmıştı; üzerindeki küçük pirinç çingirak, o döndükçe cıngıl-cıngıl ediyordu. Kocaman koyu gözleri ona bakıp kırışıttı.

Mia'nın kalbi heyecandan güm-güm attı. "Ah, ne kadar tatlısın!" diye fısıldadı. Çitin üzerinden atladı ve kollarını açarak ona doğru koştu. Ama küçük alpakanın kulakları başına yapıştı. Yüksek, endişeli bir mırıltı çıkardı ve kaçırıldı. Bir göz kırpmında tarlanın öbür ucundaydı, pofuduk kuyruğu seğiriyordu.

Mia durdu. Kolları yanlarına düřtü. "Neden kaçtı?" diye merak etti. Pürüzsüz bir kayanın üstüne oturdu ve defterini açtı. Alpakayı kulakları yapışık hâlde çizdi ve tek bir kelime yazdı: korkmuş. Sonra onu uzaktan izledi. Alpaka da ona baktı, uzun boynu dimdik uzanmıştı. İki de uzun, sessiz bir dakika boyunca kıpırdamadı.

Küçük alpaka bir adım yaklaştı. Muz şeklindeki kulakları, iki soru işareti gibi öne döndü. Yumuşak, alçak bir mırıltı çıkardı. Mia bunu da çizdi. Havayı kokladığında burnunun seğirdiğini fark etti. Yazdı: kulaklar önde demek meraklı. Kıpırdamadan durdu, pastel boyası kâğıda yumuşakça sürtünüyordu ve onun kendisine bakmasına izin verdi.

Sonra Mia alpakinin kulaklarının geriye gittiğini ve başını yükseğe kaldırdığını gördü. Keskin bir tık sesi çıkardı. Bir an sonra çite doğru tırıs tırıs yürüdü ve orada dimdik, tetikte durdu. "Bu, gergin olduğu anlamına geliyor," diye fısıldadı Mia. Kulaklarının geriye baktığı küçük bir resim çizdi ve yanına küçük bir şimşek ekledi. Onun gizli dilini öğreniyordu.

Mia sayfayı çevirdi ve yepyeni bir çizime başladı. En üste büyük harflerle yazdı: BİR ALPAKAYA NASIL MERHABA DENİR. Önce kendini elleri yanlarında, hareketsiz dururken çizdi. Altına yazdı: yavaş hareket et. Sonra ona alan tanımayı gösteren bir resim çizdi; kendisiyle alpaka arasında geniş bir boşluk vardı. Eserine gülümsedi.

Daha fazla resim ekledi. Biri, yere sessizce oturduğunu, elini uzatmadığını gösteriyordu. Bir diğeri, alpaka kendisine bakılmış hissetmesin diye başını başka yöne çevirdiğini gösteriyordu. Kulaklarını işaret eden küçük bir ok çizdi ve yazdı: kulaklarını izle. Yapışırılsa geri çekil. Alpakanın yumuşak krem yününü boyarken pastel boyaları mutlu mutlu ciyaktı.

Ertesi sabah Mia resimli rehberini alıp tarlaya gitti. Çite yavaşça tırmandı ve çimenlere oturdu. Koşmadı. Elini uzatmadı. Defterini açık tuttu ve bekledi. Küçük alpaka başını kaldırdı. Kulakları ona doğru döndü. Bir minicik adım attı, sonra bir tane daha. Piring çingırağı yumuşakça cıngıldadı.

Mia'nın kalbi hızlı atıyordu ama kıpırdamadan durdu. Rehberini hatırladı: yavaş hareket et, alan tanı, kulaklarını izle. Alpaka yaklaştı, koyu gözleri kocamandı. Uzun boynunu uzattı ve Mia'nın kırmızı spor ayakkabısını kokladı. Mia onu tutmadı. Seçimi ona bıraktı. Dizini, sonra omzunu kokladı ve alçak, yumuşak bir mırıltı çıkardı.

Sonra alpaka harika bir şey yaptı. Doğruca Mia'ya yaklaştı ve yumuşak, seğiren burnuyla yanağını nazıkçe dürttü. Kulakları önde ve rahattı. Mia kıkır kıkır güldü. "Merhaba, küçük dostum," diye fısıldadı. Bir elini yavaşça kaldırdı ve koklamasına izin verdi. Alpaka yine mırıldandı, mutlu bir sesle ve çingırağı küçük bir şarkı gibi cıngıldadı.

Mia defterini açtı ve ona resimli rehberi gösterdi. "Gördün mü? Kurallarını öğrendim," dedi. Alpaka başını yana eğdi, sanki anlamış gibiydi. Bir resim daha çizdi: yan yana oturan, ikisi de gülümseyen bir kız ve bir alpaka. Altına yazdı: saygı güveni doğurur. Sonra defterini kapattı ve çenesinin altını nazikçe kaşıdı.

O günden sonra arkadaş oldular. Alpaka, Mia'nın ayak seslerini duyduğunda çite doğru tırıs tırıs koşuyordu. Birlikte yavaş yürüyüşlere çıkıyorlardı, Mia onun küçük adımlarına uyuyordu. O mırıldanıyor, o da ona mırıldanıyordu. Bazen yumuşak başını onun omzuna dayıyordu. Mia onu hiç acele ettirmedi. Her zaman kulaklarını izledi ve ihtiyaç duyduğunda ona alan tanıdı.

Çiftliğe başka çocuklar da geliyordu. Mia onlara resimli rehberini gösterdi. "Yavaş hareket edin," dedi. "Alan tanıyın. Kulakları izleyin." Çocuklar alıştırma yaptı ve kısa süre sonra küçük alpaka onlara da güvendi. Yünlerini okşamalarına ve avuç dolusu tatlı çimen yedirmelerine izin verdi. Mia gurur duydu. Çizimleri herkesin nasıl nazik olunacağını anlamasına yardımcı olmuştu.

Sıcak bir öğleden sonra Mia, alpaka yanına kıvrılmış hâlde tarlada oturdu. Yünü sıcacıktı ve çingırağı sessizdi. Defteri için yeni bir resim çizdi: ikisinin etrafında bir kalp. "Saygı gösterdiğimizde dostluk büyür," diye yazdı. Alpaka yumuşakça mırıldandı, sanki aynı fikirdeydi. Güneş alçaldı, gökyüzünü pembe ve altın rengine boyadı.

Mia pastel boyalarını topladı ve eve yürüdü, kalbi dolu ve mutluydu. Hızlı sarılmaların bir arkadaşı korkutabileceğini, ama sabır ve nezaketin bir kapı açabileceğini öğrenmişti. Küçük alpaka onun gidişini izledi, kulakları dik ve rahattı. Yarın yine geleceğini biliyordu. Ve o da her gün geldi, resimli rehberi ve nazik, saygılı kalbiyle.